

[Rytter.]

12. April for at drøfte dette Spørgsmaal, men Stemningen var ikke gunstig for at gaa med til vort Forslag. Efter Henstilling af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds vedtog vi da at udsætte Behandlingen til efter Rigsdagsferien — der kom nemlig en Tid, hvor Rigsdagen ikke var inde —, og vi skulde saa tage Forhandlingen op, saa snart Rigsdagen traadte sammen igen. I Mellemtiden søgte vi underhaanden at blive enige om forskellige Ændringsforslag; vi nærmede os mere og mere til hinanden, bl. a. med Hensyn til Sagførerordningen, uden at vi dog opnaaede Enighed. Vi havde Møde paa ny den 26. Maj, hvor Ministeren var til Stede. Det lykkedes ikke at opnaa Enighed, idet Ministeren erklærede: Nej, saa vil jeg hellere have Sagen i Fællesudvalg, for at vi kan faa en definitiv Afgørelse. Vi ansaa Situationen for haabløs, hvilket ogsaa fremgaar af, at vi den Dag valgte Ordfører, nemlig det ærede 16de tingvalgte Medlem; han blev valgt til Ordfører den Dag, fordi vi troede, Kampen var forbi.

Men saa skete det, som er Vendepunktet i denne Sag. Den 27. Maj, maaske allerede den 26. Maj om Aftenen, anmodede det ærede 9de Medlem for 6te Kreds Borgmester Godskesen og mig om at komme til en Forhandling med Justitsministeren, idet det saa ud til, at der var Mulighed for at opnaa Enighed. Vi kom til Justitsministeren, og Ministeren meddelte os, at han vilde opgive den offentlige Votering, imod at vi gik med til den Sagførerordning, som var skitseret i et af Forslagene, og som noget nærmede sig til det, der var vedtaget i Folketinget; man havde endnu ikke opnaaet Enighed derom, men Ministeren sagde: jeg vil gaa med til endog at lade den offentlige Votering bortfalde, naar jeg kan opnaa det andet, for derved opnaar jeg dog, om jeg saa maa sige, at faa lidt frisk Blod ind i Højesteret, og saa vil det nok vise sig i Tidens Løb, at dette ikke er nok, men at vi ogsaa maa have offentlig Votering. Til Kravet om Sagførerordningen knyttede Ministeren endnu en Ting, idet han fastholdt Titelen Højesteretsadvokat eller Advokat. Hvad Indførelsen af Domsmand angaar, vilde Ministeren have Domsmand uden Begrænsning, altsaa det samme, som Forslaget her gik ud paa; idet Ministeren ikke kunde acceptere, at vi skulde prøve dem i nogle Sager. Det ærede 16de tingvalgte Medlem og jeg, som i Forvejen havde drøftet Spørgsmaalet, svarede Ministeren, at hvad Sagførerordningen angik, mente vi, at der vilde kunne tilvejebringes Enighed

om en Ordning, for vi syntes allerede, at vi kunde gaa med dertil, men derimod kunde vi ikke tiltræde Forslaget om Titelen Advokat, da den i Forvejen brugtes om Embedsmænd, men maatte fastholde den nuværende Titel; og med Hensyn til Spørgsmaalet om Domsmand tilkendegav vi Ministeren, at vi ikke kunde gaa med til Domsmand paa det daværende Tidspunkt.

Vi naaede altsaa ikke til Enighed, og vi spurgte da Ministeren: er dette definitivt? Ministeren bad om Udsættelse, saa skulde vi faa endelig Besked. Denne Besked ventede det ærede 16de tingvalgte Medlem og jeg paa i nogen Tid; vi var overraskede over, at det tog saa lang Tid; men endelig den 8. Juni meddelte Ministeren os, at nu var hans Standpunkt det, at han vilde frafalde Domsmandene, men han vilde saa forlange — og det vilde han ikke kunne gaa fra —; at vi fik Nævninger indført, i alt Fald i Barne-drabssager, Fosterfordrivelsessager og Sager om Fødsel i Dølgemaal. Med Hensyn til Højesteret var Stillingen den, som jeg før har omtalt, men det var altsaa en Betingelse at faa Nævningebehandling i de nævnte Sager. Det ærede 16de tingvalgte Medlem var meget ked af dette, idet det ærede Medlem var meget imod, at disse Sager skulde være Nævningesager; baade efter sine Udtalelser ved første Behandling og efter hele sin Indstilling paa dette Punkt var det ærede Medlem imod Nævningebehandling af disse Sager. Det ærede Medlem udviklede baade for Ministeren og for mig, hvilke Grunde han havde til ikke at kunne gaa med hertil, men da Sagen nu stod paa dette springende Punkt, sagde det ærede 16de tingvalgte Medlem: ja, saa giver jeg mig paa dette Punkt, saa tager vi disse Sager med blandt Nævningesagerne, skønt jeg meget beklager det. Vi havde altsaa, om jeg saa maa sige, betalt Ministeren for hans Opgivelse af Forslaget om offentlig Votering og af Forslaget om Domsmand. Vi gik saa igen til Partierne og fik deres Tilslutning hertil.

Men ikke nok hermed; der kom senere noget andet til. Da vi fik Svarene fra Partierne, meddelte de Radikale mig; at de kunde tiltræde, Venstre og de Konservative ligeledes, men fra Socialdemokraterne kom der den Meddelelse, som for Resten allerede paa Forhaand var antydnet af Ordføreren, at de ikke kunde gaa med, medmindre der skete en Forandring med Hensyn til Politiets Afhøring i kriminelle Sager; det var en Forudsætning, at de vilde have Politiets Afhøring i kriminelle Sager begrænset, saa at den kun kunde ske i ganske enkelte Tilfælde. Den højttærede Justitsminister henvendte